

N A Š D O M

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materin jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastoj. Posebej naročen velja s poštnino vred eno krono za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravištvu „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne vrstice (petit), če se enkrat natisne, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Prijatelji slovenskega kmeta.

Državni poslanec dr. Ploj je na volilnem shodu pri Sv. Lenartu pri Veliki nedelji dne 30 avg. t. l. povdarjal, da so slovenski državni poslanci izposlovali vinogradnikom v Halozah na tisoče državne podpore, da pa so v istini polovico te podpore dobili ptujski meščani. Vinogradniki v Halozah vedno bolj propadajo, na njih mesto pa stopajo ptujski meščani. Tri petine vseh vinogradov v Halozah je že v gospodskih rokah! Ljudem, ki si lahko nakupijo v sedanjem času toliko vinogradov, se pač ne more huda goditi. Takim ljudem ni treba državne podpore! A vendar so si vedeli pridobiti polovico vseh podpor, ki so prvotno bile namenjene le za kmetijske vinogradnike. To jim je poslanec dr. Ploj v Št. Lenartu povedal v obraz! Toda nemška gospoda z županom Onikom vred se je ustrašila, češ kaj bo, ako zvedo Slovenci, da smo jim taki »prijatelji«. Potem ne bodo več hodili v naše štacune, ne bodo več nas volili! In vsled te bojazni so se vsi nemški listi zagnali v dr. Ploja ter mu rekli, da je Nemce obrekoval. Toda to ni res! Govoril je golo resnico!

Prišle so ...!

Kdo je prišel? I no, kdo drugi, kakor Mohorjeve knjige! To so vendar one knjige, katere na tisoče in tisoče Slovencev vsako leto tako željno, tako nestrpnno pričakuje. In zdaj so tukaj. Pozdravljene ve, prijateljice našega slovenskega ljudstva, pozdravljene Mohorjeve knjige!

Toda vi, dragi prijatelji, še jih menda niste dobili. Najprej jih dobimo namreč mi, ki pišemo časnike. Kaj ne, to se tudi spodobi, da potem lahko koj celemu slovenskemu svetu naznanimo, da prihajajo iz Celovca Mohorjeve knjige. Če slovenski časniki kaj izvemo, potem izve to kmalu celi slovenski svet! A nič se ne hudujte, tudi vi jih kmalu dobite! Razpošiljale se bodo namreč po tem le redu: 1. krška škofija, 2. Amerika in Afrika, 3. razni kraji, 4. lavantinska, 5. ljubljanska, 6. tržaška, 7. goriška škofija. Potrpljenje torej, kmalu pridejo k vam.

In kako lepe so letošnje knjige! »Koledar« ima celo novo obleko, ki mu pristoji prav čedno. V njem pa je razven imenika vse polno krasnih slik — tudi slika no-

Vsa podpora je bila prvotno namenjena kmetiskim vinogradnikom. Posl. Žičkar je l. 1900 potoval po Halozah ter videl, kaka beda vlada tamkaj. Vsled tega je stavil v državnem zboru predlog, naj se da izdatna podpora Haložanom, sicer se izselijo iz svoje domovine. In na to je dovolila vlada 40.000 kron podpore. Očividno je, da je bila namenjena samo za kmetijske vinogradnike, kajti samo za te se je bilo bati, da se izselijo. A ptujski meščani, ki se tako radi imenujejo prijatelji slovenskega kmeta, so vedeli poskrbeti polovico vseh podporov, to je 20.000 K, za se.

In kaki meščani so dobili podpore? Tudi taki, ki nikakor niso potrebni. Kasper Karl je dobil 600 K, Blanke Wilhelm 600 K, Fürst 1000 K, Filafero 600 K, Kasimir Josef 600 K, Kofler 600 K, Osterberger 600 K, udova Rodoschegg 700 K, Strohmayr 600 K, Vogel 700 K, Wouk 800 K, Wesely 600 K in drugi, katerih ne omenjamo! Slovenci, ali so to ubogi ljudje, ali so ti potrebni podpore? Očka Ornič, kaj praviš k temu? O, ti nisi potrebnih podpore, kakor ubogo haloško ljudstvo, ki mora stradati in gladovati! Ti stanujejo v krasnih hišah in jedó vsak dan najmanj po dvakrat meso! In mnogi od njih hodijo

po letu na letovišče z otroci in ženo! Haložan pa je zadovoljen, če ima v svoji borni koči vsaj kosček suhe skornje! Vkljub temu mu njegov »prijatelj« od vzame polovico podpore!

Tudi dežela daje haloškim vinogradnikom mnogo podpore v obliki brezobrestnih posojil. Ptujski meščani so dobili že 50.000 K take podpore, slovenskim poljancem pa, ki imajo vinograde v Halozah, se kolikor nam znano, vsaka prošnja za podporo odbije.

Tako je! Slovenci naj zdaj sami presodijo, kje so prijatelji slovenskega kmeta, naj sami presodijo, kako se ravna od dežele proti Nemcem in kako proti Slovincem! In potem upamo, bodo pač uvideli, da jim znani ptujski list meče samo pesek v oči, ako piše, da jih štajerski Nemci, osebito ptujski meščani, nosijo v srecu in ljubijo. Hvala za tako ljubezen!

Ustaja na Balkanu!

Na Balkanu stojé stvari zdaj tako, da se ne ve, ali se razmotavajo ali zamotavajo. Zatirani Makedonci so po narečju, ki ga govoré, Bulgari; zato je naravno, da zatiranci pribežališča iščejo v Bulgariji, pa tudi, da se ti-le za nesrečne brate najbolje zavzemajo. Znano je, da hoče bulgarsko

vega papeža je med njimi — človek se težko loči od njih, kar gledal bi jih. Kaj pa še le vsebina! Povest za povestjo, pesem za pesmijo, poučni članek za poučnim člankom! Stari prijatelj naših Mohorjanov, g. Fr. Ks. Meško nam popisuje »Sosedovega Petricka«. Ste že radovedni kako, kaj ne? A nič ne povemo, prav nič! Le čakajte, da sami čitate. »Večernice« imajo kar tri daljše povesti, eno lepo bajko in eno naredno pripovedko. »Pamet in vera«, knjigo s tem napisom podaja pisatelj slovenskemu narodu v po-trditev njegove vere. Kdor rad potuje in se zanima za druge kraje, zanj bo knjiga v »Kelmorajnu«, tudi vsa polna slik. Gospodarjem in gospodinjem v pouk je določena knjiga »Domači vrtnar«. A tudi dekleta jo bodo rade brale, saj je v nji čitati tudi o cvetlicah, kakor o fa'geleku, nageljčku, rožmarinu, iz katerih delajo tako pogosto pušclce. No, in Zgodbe sv. pisma? Izšel je prvi zvezek Novega zakona z lepobarvno naslovno sliko! Skratka, letošnjih Mohorjevih knjig se po pravici lahko veselite!

A nekaj je žalostno, zelo žalostno! Posebno ti, prekrasna lavantinska škofija,

ali te ni sram? Tudi ti, krška škofija, nimaš razloga, biti posebno ponosna! Vidve sta zaspanki! Ali vaju ni sram, da sta v številu Mohorjevih udov nazadovali? Lavantinska škofija je nazadovala za — 2115 udov, krška pa za 360 udov. To ni lepo!

Toda po toči zvoniti je prepozno! Treba je skrbeti za bodočnost! Nabirajte novih udov za prihodnje leto! Do novega leta boste jih vendar kaj dobili? Štedite že zdaj, da spravite polagoma goldinar na kup. In potem vsi v družbo sv. Mohorja! Posebno izmed naših naročnikov ne sme nihče manjkati! Mohorjeva družba nam dela čast pred celim svetom, ker pripoveduje, kako radi Slovenci čitamo, zato pa jo zvesto podpirajmo!

O Sv. Petru.

Češka narodna pravljica.

Svoje dni sta sv. Peter in Zveličar hodila po svetu. Nekoč sta šla po kam-niti cesti. Noge so jima krvavele. Gospod je šel mirno in potrpežljivo, a sv. Peter je vzadi celo pot godrnjal in tožil.

ljudstvo iti nad Turčijo in da ga je v tej strasti komaj krotiti. Oborožuje se že dalj časa na vse pretege tu kakor tam.

Rešiteljica jugoslovanskih zatirancev hoče, kakor je bila do zdaj, tudi v tem slučaju biti Rusija. Ali svetovni položaj je sedaj takšen, da se ona v tem trenutku in dokler se ta položaj ne spremeni, ne more spustiti v vojsko, posebno v tako na Balkanu ne, ker bi iz nje nastala svetovna vojska, od katere bi pa glavni dobiček bržkone imeli Nemci.

Zato je Rusiji na tem zelo ležeče, da se stvari na Balkanu uredijo mirnim potom. Celo Bulgariji ne pusti, da začne vojno, ker bi taka vojna tudi njo samo prisila, da poseže vmes. In v tem trenutku bi se vzdignilo orožje vsega sveta. Rusija ve dobro, da je v Makedoniji od tistega dne, ko se je ustanek proglasil — in to je dobro leto — do danes bilo pomorjenih okoli 70.000 jugoslovanskih bratov, vendar se vkljub temu v vojsko zdaj ne sme spustiti.

Ali Rusija hoče mesarsko klanje na Balkanu končati, toda z mirnimi sredstvi. Dobro je, da ji v tem naš cesar priteguje; tudi on želi, da se stvari na Balkanu poravnajo mirnim potom. In tako je rad potrdil odločno pismo, ki sta ga ruska in naša vlada zadnje dni poslali turškemu sultanu v Carigrad, pa tudi bulgarskemu knezu v Sofijo. Izjava pravi, da bulgarska vlada naj ne pozabi, da bodeta Rusija in Avstrija ostali pri storjenem sklepu, narediti na Balkanu mir brez orožja; ako pa pa bi le hotela v vojno, naj je uverjena, da bodo vse žrtve zastoni, ker so velevlasti sklenile, da se meje na Balkanu zdaj ne bodo izpreminjale. Turška vlada pa naj se nemudoma loti onih po novem letu že ji predloženih in od vseh velevlasti potrjenih nasvetov, da jih v prid makedonskega ljudstva izvrši, in sicer brez grozovitostij.

Da pa se tej izjavi daje zlasti pri sultanu več veljave ali celo, da bi se posrečilo, ga ugnati v kozji rog, je dne 30. kimovca ruski car prispel na Dunaj oziroma v Mürzsteg na Zgornjem Štajerskem k našemu vladarju. In vršili so se zastran Balkana v prisotnosti ruskega kakor našega ministra zunanjih stvari temeljiti

pogovori in storili važni sklepi, kateri se bodo, kakor je slišati, v kratkem objavili, da jih izvemo tudi mi, ne samo sultan in bulgarski knez. Kaj se je govorilo in določilo, to se torej zdaj še ne ve; ali iz napitnic, ki sta ju vladarja po običaju govorila pri obedu, je posneti, da sta oba trdne volje, na Balkanu narediti trajen mir, kakor tudi da sta med seboj v popolnem soglasju zastran sredstev.

Ogibaj se slabih časnikov in knjig.

M. Topolnik.

Kdor bere vedno le slabe časnike in knjige, trpi škodo na verskem prepričanju. Prigovor: »Povej mi, s kom običuješ, in povem ti, kdo da si«, velja tudi tukaj. Zelezo se razbela v ognju in ohladi v vodi. Istotako je tudi z našim srcem in razumom. Kdor dan za dnevom bere laži in obrekovanja proti veri in cerkvi, mora trpeti škodo na svojem verskem prepričanju. Seveda se to ne zgodi hitro, ampak vero izgubi počasi. Vživaj jedno leto prav slabo hrano, bivaj v nezdravem kraju in videl boš, da tvoje telesne moči vedno bolj in bolj hirajo, dokler popolnoma ne ugasnejo.

Prazni so izgovori: »Jaz sem veren; vem dobro, kaj imam verovati. Saj nisem otrok, da bi me premotili veri sovražni spisi. Vere ne bom izgubil.« Vendar čuj! Veri sovražen list je skušnjavec, ki prihaja vsak dan v tvojo hišo in se s teboj pogovarja. Ali meniš, da za te ne veljajo besede sv. Duha: »Kdor nevarnost ljubi, se v nji pogubi.« Gospod je rekel: »Otroci teme so modrejši, kakor otroci luči.« Saj vemo, da bedak v jednom stavku lahko več trdi, kakor je v stanu povedati modrijan v celi knjigi. Za to je treba učenja. In glej, če ti stvar ostane nejasna, imaš vedno dvome, kaj je pravo, ali to, kar časnik piše, ali to, kar vera uči. In koliko dvomov se nabere tekom časa? Ali more potem tvoja vera trdna ostati, ako jo glodajo dvomi od vseh strani? Sovražnik je zvit; ne pokaže takoj svoje barve, temveč dela polagoma, a vstrajno, dokler te ne zadavi. Sedaj pripomni kako slabo reč o kakem

duhovniku, češ: »Taki so!« — Počasi se zgublja pri bralcih spoštovanje do duhovnikov na veliko veselje brezverca. Kaj pomaga, če mora list čez jeden mesec preklcati vse in povedati, da to ni res, da se je zmotil, da je dotični duhovnik nedolžen? Množi prezir popravek, drugi pravijo, da se z denarjem da vse narediti itd. Slabo so verjeli, dobrega nočejo, je že tako. Brezverski časniki pravijo: obrekuj, opravljaj, laži kar se dá, vedno kaj ostane, da se ljudji prime.

Množi pravijo: »Jaz berem vse, dobro in slabo, da se prepričam, kaj je resnica.« Navadno taki ljudje berejo slabe časnike redno, dobre pa le ob priliki. In tako vidijo na slabih časnikih vedno le dobre reči. »Saj nima nič zoper vero, novic pa veliko. O, ni tako slab, ne, kakor pravijo.« Tako sodijo navadno o slabih časnikih. Mogoče, da taki listi res nimajo nič zoper vero in duhovnike, saj prav za vsako številko ne more dobiti snovi za laži, obrekovanja in napade. Bo pa v prihodnjem listu več takega blaga, le nič se ne boji!

Če pa pride takemu človeku dober časnik v roke, ga že s tem prepričanjem začne brati, da ne more biti nič dobrega, zanimivega v njem. Novic skoro nič, pravi, drugo pa vse pusto. A, rajši hočem ostre časnike; to se bere, da je kaj! Tako si navadno naroči slabe časnike — radi novic.

Toda, to ni res! Novice prinašajo vsi časniki, dobri in slabi, skoraj ob istem času. Ako se kje kaj dogodi, je hitro v vseh časnikih. Torej novic zveš tudi iz dobrih časnikov in sicer v istem času, kakor iz slabih. Bodi brez skrbi, da ti nobena imenitna in važna novica ne odide!

Ako bi imeli toliko prizanesljivosti nasproti dobrim časnikom, kakor jo imamo zoper slabe, bi bilo dobro časopisje veliko bolj razširjeno, kakor je. Seveda se zgodi tudi v dobrem listu po neprevidnosti kaka napaka, ki pa se da odpuščati. Ne odnehajmo torej prej, dokler nima vsaka hiša dobrega časopisa. Zahtevajmo po gostilnah le dobre časopise, le dobre liste, če jih ni in jih gostilničar noče naročiti, ne hodimo več k njemu! Odločnosti je treba in dosegli bomo svoj namen!

«O ko bi konja imela!» je dejal sv. Peter.

Gospod se je ustavil in dejal: »Dam ti konja, lepo mlado kobilu, ali očenaš moraš zato izmoliti!«

«Kaj pa to, očenaš! Celo dva, ako le dobim konja!»

«Toda — pri molitvi ne smeš na nič drugega misliti, kakor na Boga! Sicer — ne dobiš nič!»

«Ah, Gospod, saj tako vselej delam!»

«Torej moli!»

In sv. Peter je začel. Moli očenaš, pobožno moli in le na Boga misli. Ali naenkrat kakor bi mu bilo zablisnilo v glavi in na mesto »daj nam danes naš vsakdanji kruh« vsklikne: »in bo ta kobilu imela tudi sedlo?»

«Bo, bo, ali ti je, Peter, ne dobiš.»

In sv. Peter je nagnil glavo. Žalost ga je obšla in je šel tiho za Gospodom. Večkrat je od žalosti vzdihnil, a ne za to, da ni dobil konja, temveč za to, da še moliti prav ne zna.

Solze so mu tekale iz oči, ko mu je kamenje odiralo in praskalo noge.

Nevoščljivost.

Češka narodna pravljica.

Mati sv. Petra je bila v svojem življenju jako nevoščljiva in zato je prišla v pekel. V cellem svojem življenju ni storila drugega dobrega dela kakor da je nekoč darovala nekemu revežu prgišče prediva. Sv. Peter je bil zato žalosten, da je njegova mati v peklu, zato jo je hotel rešiti ter pridobiti v nebesa.

Ko sta torej nekoč šla Gospod in sv. Peter po svetu, se je sv. Peter osrčil ter prosil svojega nebeškega Učenika za mater. Gospod je dejal: »Ako boš mogel potegniti mater iz pekla na onem darovanem predivu, potem bo rešena.«

Sv. Peter se je požuril, da reši mater. Navezal je lakno k laknu, da je končno predivo, razpleteno na lakna, segalo v pekel. Ko se je to zgodilo, je poklical sv. Peter mater, naj se prime za lakno, da jo izvleče iz pekla. Petrova mati se je res prijel za lakno in sv. Peter je vlekli z vso močjo, da reši mater.

Ko pa so to zagledale druge trpeče duše v peklu, so si tudi zaželele rešitve.

Naobesile so se na obleko matere sv. Petra kakor vinske jagode in sv. Peter je vlekel vse v nebesa. Sv. Peter tega še zapazil ni. Toda njegova mati je zavidala drugim dušam, da bi se tudi rešile iz peklenjskih muk. In tako se je zgodilo, da, ko je že bila blizu nebes, se je stresla, da one duše odpadejo raz njo nazaj v pekel. Ali to ji je škodovalo, kajti potem, ko se je stresla, se je pretrgala nit in mati sv. Petra je padla z drugimi dušami nazaj v peklenško brezno. In tako se sv. Petru ni posrečilo rešiti mater, ker je bila drugim nevoščljiva.

Smešnicar.

Ta zna še bolje. Dva popotnika lažeta drug drugemu prav na debelo, kaj sta že vse doživela in videla. »Ja, moj dragi!« začne prvi, »Egipt je res krasna — dežela, le vroča je, sila vroča. Mi smo si, n. pr., ko smo ogledovali piramide, spraznili cvrtje na solcu.« — »A, kaj to«, zavrne ga hitro drugi, »to še ni nič, moj ljubi. V Sanzibaru smo si mi jajca kuhali pri — mesečnem svitu!«

Verni slovenski kmet! Vrzi s studom od sebe časopise, ki blatijo na nelep način tvoje najdražje svetinje. Ne dovoli jim vstopa v svojo hišo, ki pišejo, da je krščanska vera vpregla v spono slovenski narod. Bodi odločen, moč jeklen, ki ve, kaj mu je storiti s sovražnikom, ki mu jemlje najdražje, kar ima. Ne daj se zastrupiti ne ti, ne tvoji otroci, ne tvoji posli. Beri poštene, krščanske časopise, kateri ti bodo blažili srce, razbistrili um in te razvedrili; vrzi od sebe liste, katerim je vsaka propalica, vsak neznajanež ljubši, kakor oni, ki vneto zagovarjajo tvoje pravice, te prijateljsko podučujejo in ob jednem skrbijo, da si ohraniš sv. vero. O spoznaj, verno slovensko ljudstvo, svoje prijatelje, ki ti želijo vse najboljše; spoznaj pa tudi svoje sovražnike, ki te želijo pogubiti!

Razne novice in druge reči.

Naše misli. Vsakega Slovenca boli, da smo propadli pri volitvah za gornjeradgonski okrajni zastop. Kako je segla našim vrlim slovenskim možem izguba do srca, kaže naslednji dogodek. Ko so se po volitvi zbrali naši volilni možje na pogovor, povzame besedo grabonoški župan, gosp. Vrtnjak. V ganljivih besedah daje izraza svojim notranjim čuvstvom. In solze mu stopijo v oči in kanejo po licu. In tedaj je postalo vse tiho, in marsikateri mož, ki so ga zadele že najbridkejše nesreče, a ni jokali, se sedaj ni mogel vzdržati solz. Tako je naše moške bolela izguba! Cela domovina sočustvuje z užaljenimi narodnjaki v gornjeradgonskem okraju. To bi znal najbolj potrditi Muhič, kateri je dobil celo kopo pism iz vseh različnih krajev, v kojih se izraža ogorčenje nad njegovim prenesrečnim dejanjem. Te dni so zopet dnevi žalosti za naše slovenske kraje! Naši mladeniči odhajajo k vojakom... Kadar gledamo po naših ulicah te njih lepe postave, njih gibčno kretanje, njih prijazne obraze, stori se tudi nam milo pri srcu! In kako še le morajo za njimi žalovati ljube mamice, dobri očetje, dragi bratje in sestre! Mladeniči, ostanite tudi v tujini zvesti Bogu in domovini! Mnogo sreče vam želimo! Tudi nekaj veselega lahko danes zapišemo. Mohorjeve knjige so prišle! Toda o tem govori že naš gostobesedni podliskar in mi lahko o čem drugem govorimo! Kaj pa s trgovijo? Kmalu pojdemo brat, kaj ne? Seveda, mi urednikovci ne moremo nikamor v trgovat. Mi moramo pridno sedeti tukaj v uredništvih in pisati. A kadar se zvečer vleže črna noč čez mesto in zavlađa tihota po ulicah, takrat še slonimo ob oknih in poslušamo glas klopotcev, ki prihajajo iz daljave. In težko nam je, da ne živimo med vami in se veselimo z vami. Vsi oni veseli prizori, vsi oni srečni dogodki, ki smo jih doživeli v rani mladosti ob času trgovatve, se nam vzbujajo v spominu. Toda to so le spomini! A česar se mi veselimo samo v spominu, to vi doživite sedaj kmalu zopet v istini. Želimo vam veselo in bogato trgovat! Bodite nam srčno pozdravljeni!

Slovenski poslanci v deželnem zboru so stavili koj v prvi seji dne 21. sept. mnogo važnih predlogov. Poslanec Rožkar je predlagal podporo za one, ki so bili v šentlenartskem in mariborskem okraju poškodovani po toči. Poslanec Žičkar je predlagal, naj se popravijo struge potokov Močnik, Gabernica in Srom-

lica v brežiškem okraju. Poslanec dr. Jurtela je predlagal, naj se da podpora posestnikom, ki so bili vsled zadnje povodnji po Dravi v okrajih Ptuj in Ormož poškodovani. Poslanec Kočevar je stavil predlog, naj se pesniška struga uravna. Ta predlog je dobesečno prinesel »Slov. Gospodar« in drugi slovenski listi! Tako skrbijo slovenski poslanci za svoje volilce! Kaj pa je »Štajerčev« oče, pek Ornik, storil v zadnjem zasedanju za »ljube kmete«, kakor jih v listu imenuje? Eno veliko ničlo! To je »prijatelj« kmetov! — V državnem zboru slovenski poslanci niso hoteli glasovati za predlog Nemca dr. Derschatta — ki je ožji somišljenik ptujskega Ornika — naj se dovoli več vojakov, kakor doslej, ampak so glasovali za predlog poljaka Džedziuskega, ki je predlagal samo toliko vojakov za letos kakor jih je bilo dosedanja leta. Ta predlog se je sprejel in vsled tega so tretjeletniki šli na dopust. Slovanom se torej imajo zahvaliti tretjeletniki, da so prišli že pred novim letom na dopust!

Slovinci — ljudožrci? Kakor znano, je bil viničar Bratuša iz Majšperga obsojen v Mariboru na smrt, ker je baje zaklal in pojedel svojo hčerko. Nemški listi so takrat kričali, da Slovenci jemo človeško meso, smo ljudožrci. Sedaj pa se je izkazalo, da so bile kosti, ki so jih spoznali za človeške, svinjske, in kri, ki so jo videli v hiši, tudi svinjska, in da je bolj slabomni in neodločni Bratuša le vsled prigovarjanja povedal, da je hčerko pojedel. Noben nemški list pa sedaj ni tako pošten, da bi povedal, da je nam Slovincem storil veliko krivico, ko nas je razglasil za ljudožrce. Ali je to nemška poštenost?

Opravičnik za naše mladeniške in dekleške zveze priobčimo v prihodnji številki. Ob enem prijavimo tudi načrt za podučne shode, katere naj bi naša bralna društva prirejala prihodnjo zimo. Dela je ogromno, treba je tudi da se vsestranski pripravimo za bodočnost.

Tinje na Pohorju. Lepo si ti, z zelenimi gozdi okrašeno slovensko Pohorje. A dobro ljudstvo, ki na tebi prebiva, se še premalo zaveda svoje narodnosti. Tinčanje, tudi vi ste Pohorci in imate celo bralno društvo. A o vašem bralnem društvu ni ničesar slišati. Nemara ga misliti že pokopati. Tudi mladeniči in dekleta, ki so drugod tako navdušeni, v Tinjah spiijo. Treba jih bo vzdramiti iz narodnega spanja. Naprej zastava Slave! — Popotnik.

Kebl na Pohorju. Tukaj je starodavni grad, kakoršnih se še veliko nahaja po slovenskih hribih. Zgodovina našega grada meni ni znana, to pa vem, kar ustno izročilo zatrjuje od roda do roda, da je v kleti tega grada prav velika kad denarja. Na vrhu denarja leži prav velika kača, zvita po celi kadi, tako da ima glavo v sredi, in široko zija. Govori se, da kdor bode tukaj prebival in lepo živel, se postil itd., bode tako srečen, da bode nekega dne dobil ta denar. Tukaj tedaj jaz zdaj prebivam. Ko sem nekega dne ravno premišljeval osodo Slovencev, zaslisiš naenkrat neko grdo kvakanje. Ozrem se naokoli in kaj vidim? Ravno je prinesel poštni sel z oplotniške pošte torbo, in glej čudo! iz nje poskače pet ptujskih giftnih krot. Takoj se uvrstijo in napravijo na pot. Blizo farovža se ustavijo. Hitro smukne ena v trgovino mešanega blaga k Lešniku. Ali je dobila tudi kaj šnopsa? Druge štiri

so šle za streljaj dalje, potem si v slovo pokvakajo in zopet smukne ena v gostilno Bodljeja, kateri jo bojda neizrečeno rad ima. Še kak streljaj in loči se tretja, katera kobaca blizo mojega brloga, čisto pod planino h Kušerju. Ostali dve pa kreneta čez brv pri Žeglnovem mlinu, in na vrhu ostane ena pri kmetu Videčniku, kateri je bil prej dolgo let župan in naroden mož, a zdaj pa ni več. Tudi Rodolump prihaja v to hišo, prinaša ga pa g. Purkmajster. Ena je še kobacala v Modarče k Francu Obonšku, katerega stariši so vrli Slovenci in kroto obsojajo. Gospod urednik, če bodem tako srečen, da dobim tisto kad denarja v kleti, si bodem »gver« kupil, da bom vse korundiče postreljal, potem pa tudi rešpetlin, da še bom kaj več videl in pa za celo faro bom naročil »Naš Dom«, za katerega je tukaj že lepo število naročnikov, ali bom pa bralno društvo ustanovil. Gospod urednik me že hudo gledajo, ker sem tako dolg. Hitro torej: Z Bogom in na svidenje. — Mladipuščavnik.

Okrajni zastop gornjeradgonski. Nemškutarji gornjeradgonskega okraja poskakujejo veselja, da so tokrat še komaj in komaj zmagali v okrajni zastop. Toda kako so pripravljali volitve, o tem molčijo. Zato pa so naši slovenski poslanci s posebno interpelacijo v državnem zboru na Dunsju povedali, kako so nemškutarji dosegli zmago. Poslušajmo! »Pri tej volitvi udeležil se je kot zastopnik občine Hrastje-Mota Jakob Černjavič, posestnik na Moti, v resnici pa je bil izvoljen Jakob Mislota, posestnik na Moti... Jakob Černjavič se je udeležil torej volitve na podlagi kazenskega dejanja, bodisi da se je falzificiral (ponaredil) volilni protokol, bodisi da se mu je nalašč poslala od c. kr. okrajnega glavarstva ljutomerskega legitimacija. K temu še omenimo, da se je jednak slučaj primeril v občini Grabonoš, kjer je dobil legitimacijo Jožef Šijanec, in le vsled reklamacije občinskega predstojništva poslalo je c. kr. okrajno glavarstvo legitimacijo pravemu volilnemu možu gosp. Antonu Sattler-ju.« Vsled takih razmer so vprašali naši poslanci, na čelu jim dvorni svetnik dr. Ploj, ministerstvo: »a) Ali hoče visoko c. kr. ministerstvo za notranje zadeve nemudoma poizvedovati, na kateri podlagi je v imenovanih dveh slučajih izdalo c. kr. okrajno glavarstvo v Ljutomeru volilne legitimacije? b) Zakaj je v občini Grabonoški prvotna legitimacija bila dostavljena privržencu g. I. Wratschka in ne izvoljenemu možu? c) Na kak način je prišel Jakob Černjavič do volilne legitimacije za občino Hrastje-Mota? d) Ali je pripravljeno visoko c. kr. ministerstvo notranjih zadev, skrbeti za to, da se v slučaju kazenskega dejanja nemudoma odstopijo akti c. kr. državnemu pravdnistvu v Mariboru in ob enem sistirati konstituiranje okrajnega zastopa gornjeradgonskega?« — Nemškutarji gornjeradgonskega okraja se torej naj nič prezgodaj ne veselijo, ampak naj čakajo, kaj bo dokazala preiskava.

Nemška šola v Ljutomeru. Čaravno ni potrebno, zidajo si Nemci še večje šolsko poslopje v Ljutomeru. Slovenci bodo že plačali! Ko so zidarji, ki so sami Slovenci, dovršili stavbo tako daleč, da je dobila streho, postavili so jim hrastovo vejo na vrh str... Smreke, kakor je navada pri nas zidarjih, nismo hoteli postaviti na nemško poslopje. To nam je

zabranjevalo naše slovensko mišljenje, lepa smreka na ponemčevalnico, ne, to ne gre... hrast, no magari... Nadučitelj je delil delavcem tudi ptujski listič, katerega pa smo pridno nosili tje, kjer je visela hrastova veja. Heil! — Zidar nemške šole.

Od Svetinj pri Ormožu. »Na glavi ima klobuk, za njim pa listek bel, ta listek tako prav, da cesar ga je vzel!« Tako si pojemo zdaj pogosto fantje-novinci, ki v kratkem zapustimo svoj ljubi rojstni kraj, tisti kraj, kjer so nam tako veselo tekale urice našega mladega življenja. Toda ne žalujmo, dragi mladeniči, temveč veselimo se, da nas je Bog ustvaril vrle junake, kakoršne potrebuje cesar, da bomo branili našo domovino ter če treba, dali za njo tudi svoje življenje. V kratkem se bomo torej poslovili od svojih ljubih domačih, od svojih prijateljev, znancev in tovarišev ter jim podali desnico v slovo. Posebno pa si te tri nauke v srce zapišimo, katere je tudi neka mati svojemu sinu naročila, ko je na vojsko šel in se glase: 1. Boj se Boga in zvesto služi gospodu vojaških trum, ako ne moreš očitno, pa vsaj moli v duhu! Kdor ne služi Bogu, tudi ni zvest cesarju! Vojak brez vere in pa tič brez peruti, sta jednaka. 2. Varuj se greha, greh je najhujši sovražnik. Bodi pokoren in zvest; nezvestoba enega samega lahko pokonča vse krdelo. Izdajalec ne najde pokoja na svetu in božja kazen mu ne odide. 3. Na bojišču bodi lev, doma pa jagnje; bodi pogumen proti sovražniku in ljudomil premaganim ter nikoli ne zataji krščanskega sočutja. Ne boj se krogelj, kadar okrog tebe žvižgajo; umreti za dom in cesarja, je slavno, in srečna je smrt, ako si v milesti božji. Ne bo te zadela kroglja, če ni volja božja; padali bodo na desnici, umirali na leviči, ti pa boš prišel zdrav in vesel domov, ako je božja volja! — To je bilo dobre matere lepo slovo. Posloviti se pa moramo tudi od našega ljubelega dušnega pastirja, ki so nam tolikokrat tako goreče oznanjevali in sejali seme božje v naša mlada srca. Prisrčno se jim toraj zahvalimo za vse njihove lepe nauke ter zakličimo k večnemu Bogu, naj se njih On mnoga leta ohrani zdravega in srečnega. Le po njihovih naukih se ravnamo in ljubi Bog nas nikdar zapustil ne bo! Vsem svetinjskim mladeničem in dekletom, prijateljem, znancem in tovarišem srčen pozdrav in roko v slovo. — Eden izmed svetinjskih novincev.

Slovenski je pozabil. Iz Veržej se nam piše: Cele tri tedne je bil na nemškem Štajerskem, potem pa je prišel domov. Ko stopi preko praga, zadere se precej glasno: guti noht! Misli je namreč povedati: dober večer. In ko stopi v sobo, reče domačim: pit šen, hohn ci šlofn. Vsi so ga gledali, in nihče ni vedel, tudi on sam ne, kaj je rekel. Pridi sv. Duh...!

Iz Topolšice pri Šoštanju. Redko-kedaj odpošljemo iz našega kraja glas v širni svet, ker nimamo prilike. Danes na dan sv. Frančiška pa nas sili, da naznamo širnemu svetu zmago zavednih slovenskih kmetov. Pred kratkem vršile so se volitve v občini, in danes izvolil se je župan. Akoravno pa so skoraj sami kmetje bili v odbor izvoljeni, vendar se je od vseh strani gledalo na nas, jeli bomo zopet v znani mlačnosti volili moža, kateri je kaj rad nemški klobasil in se kaj rad v družbi naših zelo znanih šoštanjskih nem-

čurjev kratkočasil. Vkljub izvanredni agitaciji starega župana Suppana in njega pristašev in vkljub podpore Viktorčeka, Dolfeke in Hansa iz Šoštanja, propal je mož tako sijajno, da niti v starešinstvo ni prišel. Izvoljen je županom Valentin Žagar, mož odličnega značaja ter jeklene narodnosti; podžupanom pa France Pušovnik, kmet trdne slovenske korenine. S to volitvijo pokazali so Zavodničani in Topolščani, da so časi nemčurske in znane lovske gospode v tem kraju pošli. Dal Bog, da se povsod naši kmetje zdramijo in gredo na dan v blagor domovine!

Kakšne naročnike ima »Štajerc«. Lani meseca septembra je umrl v Novicerkvi Jožef Polak, naročnik »Štajerca«. Po njegovi smrti je poslala žena list nazaj z opombo, da se več ne sprejme. A list je vkljub temu še vedno prihajal na ime rajnega. Letos 20. septembra je umrla tudi žena. In ravno v predzadnjem »Štajercu« z dne 20. septembra je bil ček, na katerem je bilo napisano, da mora Jožef Polak plačati 3 K 60 h zaostale naročnine in sicer od 1. sept. l. 1901 do 1. jan. 1904. Ali bo »Štajerc« še naprej prihajal? Le še več takih ranjkih naročnikov! Za naročnino se boste pobotali že na onem svetu.

* * *

Koroške novice. Dva moža sta bila letos pri deželnem sodišču v Celovcu obsojena na smrt. Prvi je bil 27letni hlapec Buchbauer iz Vesice pri Brežah, ki je v juliju na potu pobil 64letnega hajtarja Šibicarja na tla, mu vzel mošnjo z 10 kronami, ga potem vrgel čez neko pečino, da je obležal mrtev. Smrtno obsodbo je morilec smešljaje vzel na znanje. Drugi pa je bil 21letni delavec Janez Murat, ki je pri zidanju nove železnice v Področici z nožem zabodel in umoril delavca Blažkoviča. — 20letni Lah Bertioti, tudi delavec v Področici, je letos 23. marca delavca Drapija po nekem pretepu tako nevarno pahnil z nožem, da je umrl čez nekaj časa. Bil je obsojen na 8 mesecev ječe. — Isti čevljar Jos. Grašic, ki je dne 5. julija v Velikovecu po noči pri nekem tepežu smrtno ranil peka Kasperja, ki je že drugi dan umrl, pa je dobil 6 let težke ječe. — Iz Celovca se je poslovil g. Nežič, ki je ustanovil tamburaško društvo »Bisernica« ter bil njeni izvrstni voditelj. — Dne 25. sept. je bil v Dobrlivesi obsojen znani Parov Gustel iz Globasnice; bil je tožen od č. gospoda kaplana Hojnika radi razžaljenja časti. — Dne 27. sept. je umrla v Logivsi po dolgem bolehanju Barbara Dragasnik, mati č. g. Dragasnika, provizorja v Apačah. — Humberski most pri Borovljah, ki ga je drava podrila, je že popravljen, in sicer so ga popravili vojaki, pionirji iz Ptuj. Sedaj popravljajo most pri Rožeku in vse kaže, da bo delo kmalu dovršeno. — V novjšemu času se koroški Slovenci pridno gibljejo. Dne 4. oktobra sta bila dva shoda, jeden v Dobu pri Pliberku, drugi pa pri Miklavžu v Biljčovsu.

Iz velikovske okolice. Da je naša šola v Št. Rupertu pri Velikovecu izvrstna in dosti boljša od velikovske, ni treba še posebej omenjati. Storitve torej krščanski stariši sedaj 15. oktobra svojo dolžnost in pošljite svoje otroke v Šent Rupert, ne pa

v Velikovec! To vas lepo prosi v vaš prid in korist ljubeči vaš — prijatelj.

Šmarjeta pri Velikovecu. V zadnjem času se je v naši okolici pripetilo dosti novega in bi skoraj greh, če bi morale naše novice tajne ostati in ne priti v časnike. Naj vsaj bralci »Našega Doma«, katerih je v Šmarješki in šentjurski fari že veliko, tudi nekaj zvedo iz našega živahnega kota. Pred kratkim je nekatere posestnike zadela velika nesreča. Ugnjezdila se je svinjska kuga ter pomorila veliko svinj. Hudo so prizadeti iz šmarješke fare Kušar, župan Müller in nekateri iz Ramočje vasi. V šentjurski fari pa največ trpijo Voglinčani; v Vogljah so morali pomoriti skoraj vse svinje pri Jelenu, potem mnogo pri Brančurju, Hrtiču, Kavčiču in Andreju. Tudi drugod se sliši, da so svinje kužave in bolehe. Da bi le ljubi Bog zabranil še večjo nesrečo ter pomagal in potolažil uboge ljudi, ki veliko škodo in žalost trpijo. — Pred šolskim sklepom si je naš mladi podučitelj Glačnik dovolil veliko predrznost. Prepovedal je namreč šolarjem drugega razreda med prostim časom govoriti slovenski in jim zagrozil tudi s kaznijo, ako ne govore nemški. In res so ubogi šolarji bili med prostim časom večinoma tihi, saj nemški ne znajo, slovenski pa niso smeli govoriti. Le 8 deklet je bilo toli korajžnih, da se niso zdale neosnovane učiteljeve zapovedi in so govorile med seboj slovenski. Učitelj je zvedel za to ter je dekleta čez poldrugo uro zaprl. Kaj takega je pač samo v Šmarjeti mogoče, da si kak učitelj sploh upa prepovedati otrokom v njihovem materinem jeziku govoriti. Upamo, da bo višja šolska oblast zagrizenemu nasprotniku Slovencev pristrigla greben in peruti. Mi bi temu učitelju svetovali, naj pojde svoje modrosti prodajat v Nemčijo, če slovenske besede slišati ne more. — Čudno se nam zdi, da ima važenberska občina takšnega pisarja, ki niti občinskih postav ne zna in niti volilnega imenika po pravici sestaviti ne more. Radi krivic se je vložila pritožba na okrajno glavarstvo, katero je zaukazalo, da se morajo volitve preložiti in se sestaviti nov volilni imenik. Še le potem se bodo vršile za veliko važenbersko občino nove volitve. Naši nemškutarski liberalci so si v strahu, da zgube svojo moč in da ima nekaj izgovor, pravi g. Skorčič: Drugi so krivi, da so volitve preložene, ne pa on. Čemu treba krivdo zvrčati na druge; sami ste krivi, ker ste hoteli še dalje tirati svojo občinsko politiko. Šmarješki in drugi liberalci! Za danes vam povemo le to: Krščanska slovenska stranka nima veliko upanja na zmago. Od sedaj naprej pa hoče in vam bode na vaše prste gledala bolj skrbno, kakor dosedaj; neusmiljeno bomo odkrivali vaše lumparije, katerih že vemo dovolj!

Iz Spodnje Rožne doline. Predragi »Naš Dom«! Tudi pri nas v Spodnji Rožni dolini imaš lepo število prijateljev, kateri te jako radi prebirajo. Gotovo vsak rodoljub z velikim veseljem opazuje, kako radi segajo po tebi mladi in stari. Sprejmi torej tudi od nas pozdrave in hodi še v bodoče k nam in budi našo slovensko mladino iz narodnega spanja. Menda nikjer tako živo ne opogrešajo narodnega združenja kakor pri nas. Mladina je prepuščena popolnoma samemu sebi, katera išče se-

veda zabave po raznoterih gostilnah, seve ne ravno najboljših. Slovenci, kaj naj bi bilo, ko bi tudi mi imeli taka društva, kakor jih imajo na Štajerskem, recimo morebiti v Kaplji, v Šent Janžu ali pa v Svečah. V Glinjah imajo sedaj izvrstno pevsko društvo, ki prav vrlo deluje. Kar je bilo ondi mogoče, je tudi drugod. Slovenski mladeniči in dekleta, združite se po vzgledu štajerskih mladeničev in snujete v velikem številu pevska in bralna društva. Potem bo tudi nam kmalu napočila zarja lepših dni, ko bomo mi sami svoji gospodarji na domači zemlji. A gospodarji bomo le, če ne bomo brezdelno na strani stali. Vsak izmed nas je poklican po svojih močeh delovati za zboljšanje narodnostnih razmer. Velika napaka v našem narodnem življenju je brezbriznost in mlačnost. Bodimo narodno odločni! Šrimo pa tudi dobro časopisje, posebno »Naš Dom« in »Mir«. Nobena kmetijska hiša naj bi ne bila brez enega teh listov. V nadi, da bo tudi nam napočila doba narodnega vzdravljenja, odlagam svoje pero; tebi »Naš Dom«, pa želim še prav mnogo naročnikov na Koroškem. — Zdravski.

Slovenska zmaga. Dr. Hudelist, slovenski zdravnik v Velikovu, je bil obsojen na 10 K globe, ker je na predvečer praznika sv. Cirila in Metoda zažigal rakete. Pri prizivni obravnavi v Celovcu pa je bil oproščen. Zagovarjal ga je v slovenskem jeziku prav izborno g. dr. Brejce.

Slovenščina pri sodiščih. Katoliško-narodni poslanec kranjski in odvetnik dr. Brejce se je preselil iz Ljubljane v Celovec. On je vrl Slovenec, in svoj slovenski jezik govori tudi pri sodiščih. Nemški odvetniki ga vsled tega ne morejo videti in mu delajo vse mogoče zapreke. Vodja katoliško-narodne stranke dr. Šustersič se je moral pritožiti vsled tega že pri ministerskem predsedniku. Vsled odločnega nastopanja dr. Brejca pa se sedaj tudi razvidi, da se nahajajo na slovenskem Koroškem sodniki in sodnijski tolmači, ki niti slovenski ne razumejo. Ubogo slovensko ljudstvo, kako te neki sodijo taki sodniki, ki te niti ne razumevajo, kaj jim praviš in kako se zagovarja! Dne 29. septembra se je prigodilo dr. Brejcu v Celovcu, da niti sodnik niti njegov tolmač nista razumela slovenski, a vendar je sodnik hotel soditi slovensko stranko! Dr. Brejce pa tega seveda ni pripustil! In sedaj se je sodnik moral udati slovenskemu odvetniku ter preložiti obravnavo, da se bodo gospodje slovenski naučili. Slovensko ljudstvo koroško, govori pred sodnijo le slovenski! V sodišče bodo potem morali priti sodniki, ki te razumejo! Na shodih zahtevajte slovenske sodnike! Sodnik mora razumeti istega, ki je tožen ali toži.

Iz Dobrlevesi. Prelepo narodno slavnost smo obhajali v nedeljo dne 27. sept. koroški Slovenci, ko se je v Dobrlevesi blagoslavljal novi Narodni Dom. Velika množica ljudstva, ki se je zbrala pri slovesnosti, je s svojo navdušenostjo pokazala, da koroški Slovenci ne umirajo, kakor sodijo nekateri, ampak po nekaterih krajih le spijo; samo zbuditi jih je treba iz narodnega spanja in ni se bati. Prav izvrstno je govoril č. g. J. Šugla iz Prage in ljudstvo navduševal, naj se povsod drži nauka »Svoji k svojim«. Ako podpiramo domače trgovce, zavode in časnike, močni smo dovolj. Drugi je govoril prav dobro preprosti kmečki fant iz Šmarjete pri

Pliberku, ki je navduševal mladino, naj prebira pridno krščanske časnike in dobre knjige. Pri tomboli in šalivi dražbi kakor sploh pri celi veselici je izvrstno kratkočasil ljudi znani rebrški Ozbej. Kdo ve, odkod da vzame isti kajon svoje šale, ki so včasih prav dobro zasoljene, nikdar pa robate ali grde. Zadnjokrat pod sedanjim vodstvom pa so nastopili izvrstni pevci »Gorotana« iz Šmihelja, ki se tudi na tamburice udarjajo izvrstno. Škoda, da morajo sedaj kar trije od zbora iti k vojakom. Nad 150 kron se je nabralo za pogorelce v Breškivesi pri Šmihelju, kateri so res podpore silno potrebni. Dal Bog, da bi se v dobrolskem Narodnem Domu k enakim slovesnostim koroški Slovenci podjunske lepe doline še zbrali večkrat tako veseli in zadovoljni, kakor dne 27. septembra. Nemškutarji se seveda jeze in nas blatijo, ali kaj nam to mar. Mi gremo naprej!

Zgornje Trušnje. Bodijo si volitve te ali one, trušenjski poštar, ki se rajta za najmodrejšega človeka v okolici, kakor so mu baje rekli velikovski gospod »be-cirkshauptman«, se vsakokrat v potu svojega obraza silno trudi, da bi svoji stranki pripomogel do zmage. V svoji gorečnosti presopiha želinjsko in malošentvidsko farno, da bi si pridobil vsaj nekaj glasov. Letos mu prede slaba; a ne samo njemu, ampak mnogim njegovim prijateljem. Po vsej občini in okolici gre ta le edini glas: Naj bo »purgamajster«, Poncij ali Pilat, Nemec ali Slovenec, samo šmarješko štrono bi bilo dobro razdreti in jim nekoliko potipati žile, da ne bodo vlekli več tako mastnih plač od občine, kakor do sedaj. Kmetje so že siti njihovih obljub.

Št. Jurij na Vinogradih. Na kvarterno nedeljo je bilo v Malem Št. Vidu pri Kranjcu mnogo Velikovčanov in še nekaj drugih liberalcev iz okolice. Kaj li so hoteli in delali Velikovčani, Šternwirt in drugi, tedaj v Mal. Št. Vidu? Rekli so sicer, da hočejo v Mal. Št. Vidu za domačo ves Gosinje, Ričkoves in Zamir ustanoviti požarno brambo. Kdo jim verjame? Ne trdimo, da bi morda v Malem Št. Vidu »fajerber« ne bil potreben. To pa nam je dobro znano, da so imeli Velikovčani in drugi liberalci, ki sedaj pridno zahajajo v Mali Št. Vid, v prvi vrsti ta namen, da nekoliko poagitirajo in porogoviliijo za občinske volitve. Prav dobro poznamo po perju vas liberalne tičke! Čemu ravno sedaj tako pridno zahajate k Malim Šentvidčanom ter jim obilno ponujate pijače in cigar, ko pa jih drugokrat ne poznate? Kako ste si ravno sedaj zamislili, da bi v Malem Št. Vidu bila potrebna požarna bramba? Zakaj ravno sedaj nemškutarski liberalci tako goreče in hinavsko ljubeznjivo Malošentvidskim kmetom stitkate roke, drugače pa jih pa ne marate in jih zaničujejo? Kaj pa bi bilo, ako bi morda letos posestniki iz Mal. Št. Vida in okolice spoznali svojo zmoto in vam obrnili hrbet? Ej to bi bila zamera. — Za danes dovolj. Prihodnjice enkrat hočem napisati bralcem »Našega Doma« veselo dogodbico o želinjskem nadučitelju, gospodu Kulniku, kateri sicer slovenščino mrzi, ki pa vendar na vse načine brusi svoj sladki jeziček, da bi usilil našim kmetom ostudnega »Štajerca«! Torej na svidenje, očka Kulnik!

Duhovske zadeve. Č. g. Jožef Tiefenbacher, župnik v Tiefenu, je imenovan za

župnika v Rojah. — Prestavljeni so gg.: mestni kaplan dr. Lambert Ehrlich iz Beljak k stolni cerkvi v Celovec; Al. Mlinar, provizor v Št. Janžu za mestnega kaplana v Beljak; Jan. Loigge, kaplan na Višarjah, za provizorja v Št. Janž v Rožu. — V mašnika posvečen je bil dne 26. sept. kapucin, č. br. Kamil Požar v Celovcu.

Licenciranje bikov vršilo se bo po slovenskih krajih Koroške meseca oktobra ob sledičih dnevih: v Biljčovsu 13., Hodišah 14., Škofišah 15., Dholici 15., Podkloštom in Čajni 19., Gozdanjah 12., Vrbi 12., Rožeku 13., Št. Jakobu 13., Mižici 12., Črni 12., Doberli vasi 19., Škocijanu 19., Galiciji 20., Globasnici 21., Železni Kapli 14., Koprivni 16., Jezerskem 17., Djekšah 11., Štebnu 11., Tinjah 12., Šmarjeti 12., Velikovu 14.

Italijanska kraljica — Slovanka.

Beneški Slovenec piše ljubljanskemu »Slovencu« pismo, iz katerega priobčujemo te zanimive reči: Da imamo za kraljico uzorno Slovanko, črnogorsko princezino Jeleno, to je vsem znano; kaj čuda, če vedo o tem tudi ubogi beneški Slovenci? Toliko narodne zavesti je vendar med njimi, da to z veseljem in ponosom povdarjajo. Kri ni voda, in brez krvi tudi mi nismo. Že o Jelenini zaroki s takratnim kraljevičem, sedanjim Viktorijem III., ji je nekdo posvetil slovensko pesem, in takrat ji je bila tudi po posebnem odposlanstvu poklonjena na ime Slovencev umetno izdelana spomenica z udanostnim napisom v slovenskem in laškem jeziku, kar je bilo jako prijetno iznenadilo njeno kraljevsko visokost. Te spomenice se ona še zdaj z veseljem spominja. Saj se ji mora vendar lepo zdeti, da ima v novi domovini košček, bodisi še tako mal, velikega slovanskega sveta. Ob njenem letošnjem prihodu v Videm na beneškem Slovenskem torej so se Slovenci zopet pobrigali, da vidijo svojo kraljico, in vem, da je to ugajalo tudi mestni politični oblasti, ki nam je pristop do nje omogočila. Pri sprejemu je bil kraljici podan krasen šopek s slovenskim napisom: »Šniperski Slovenci svoji kraljici«; za kar se je ona pristrčno zahvalila. Več drugih šopkov je dobila takrat tudi iz Trsta in iz Gorice, a naš jo je baje najbolj razveselil, tako da ga je pri sprejemu po mestu vzela s seboj v kočijo in je o njem pravila tudi kralju, kateri, kakor je časnik »Friuli« poročal, si je vtrgal od njega cvetico ter si jo vtaknil za gumbnico. Kako se kraljica zanima za svoje slovenske podanike, priča tudi naslednji slučaj. Ko je nedavno zvedela, da je na straži v kraljevski palači v Rimu slovenski orožnik, ga je sla gledat in se prosto, prav po črnogorski razgovorila z njim, ter mu rekla, da hoče zopet o prihlki govoriti. Da bi nam ta naklonjenost le kaj koristila v narodnem oziru! Tudi kralj, govoreč v posebni avdienci s premilostivim videmskim nadškofom, ga je popraševal o beneških Slovencih, istotako pri vzprejemu provincijalnih poslancev je govoril o njih s slovenskim poslanecem prof. Trinko-tom. Vse to zanimanje je značilno, posebno, ker takrat v Vidmu in celo v obližji kraljevskih visokostij ni manjkalo Slovincem skrajno sovražnih ljudi. Morda je bilo prišlo do kraljevih ušes neko obrekovanje čez nas, s katerim

se je hotel sum na Slovence zbuditi, češ da se ni zanašati na nje in da je posebno paziti kam postavljajo slovenske vojake. Moj Bog, kaka črna hudobnost je podlost! In če se še pomisli, da vse to vtegne prihajati od kake slovenske kuharice Bog znaj iz kakih osebnih interesov! No pa, Slovenci niso bili, niso in nikoli ne bodo izdajalci; zvestost in udanost ste jim prirojeni, in vlada more brezskrbno spati radi njih. Tako da bi jej rajše prišlo v glavo pomoči jim, podpirati njih jezik in podati jim vsaj mešane šole, če noče čisto slovenskih, da bi jim kaj pomagale, ne da bi trosili zanje krvave tisočake brez nikake praktične koristi!

Prevelika pomoč. Jezdec Ribničan ne more na konja. Ko se je tako nekaj časa zastojl trudil, zažene se zopet na konja ter vzklikne: «Vsi svetniki mi naj pomagajo!» Zagnal se je pa preveč ter padel čez konja na drugi strani na tla. Hitro se zopet pobere ter pravi: «Vsi svetniki so pa preveč, polovica vas naj kar odstopi!»

Samo na videz. Skop gospodar je kosil s svojim hlapcem seno na travniku. Prišel je čas južine in sosedovi kosci so posedli na rob travnika k počitku in k južini. Skopega kmeta je bilo sram, da sosedovi vidijo, da ne privošči hlapcu južine. Zato reče hlapcu: «Veš kaj, sediva in delajva, kakor bi jedla. Potem bodo mislili sosedovi kosci, da res južina!» Res sedeta ter nosita pridno prazne roke k praznim ustam. Ko sta se tako dovolj «najužnala», vstaneta zopet in gospodar začne kositi. Muhasti hlapec pa vzame koso od ratišča ter maha samo z lesenim ročajem po travi. Ko gospodar to vidi, ga pokara rekoč: «Zakaj pa si odbil koso ter otepleš samo roso z ratiščem?» Mirnodušno mu odgovori hlapec: «Saj sosedovi mislijo, da res kosim!»

Čuden način samomora. Londonski listi javljajo, da se je nek vstrajni samomorilni kandidat v Canterburgu umoril na ta način, da si je prepilil lobanjo do možganov.

Kaj sultan potrebuje? Sultan neki izda na leto, — kakor piše neki angleški list — 6 milijonov fantov šterlingov — to je 144 milijonov kron. Polovico teh milijonov potroši samo za obleko. 24 milijonov kron ali pa še več zmeče za darove, ostalo pa za svojo mizo. Čuditi se moramo, kako more en sam človek v enem letu toliko potrebovati. Pa pomisliti moramo, da živi v sultanovi palači nad 1500 ljudi, ki na sultanovo civilno listo razkošno žive ter se razkošno oblačijo.

Zbesneli petelin. V Markneukirchenu je vkavnil petelin nekega prebivalca v roko, ki mu je nato zelo otekla, ker je nastopilo krvno zastrupljenje. Morali so ga operirati.

Nekaj zanimivega o nohtih. Zdravi in normalni nohtovi morajo biti jednako-merni in enobarvni. Večkrat pa vidimo nohtove, ki imajo počez nekake črte. Te črte, ki izginjajo v tisti meri, kakor nohtovi rastejo, so znaki kake bolezni v želodcu, prebavilih ali krvi, bolezni, ki je nastala uprav takrat, ko so se prikazale črte na nohtovih. Znano je, da so ob težkih boleznih te črte često pojava spoznanja, da je bil človek bolan. Te prečne črte na nohtovih se nahajajo tudi pri 10 do 11 odstotkih normalnih ljudi. Po izvestju neke poizvedbe, ki jo je objavil »Journal

of Mental Panthology«, se nahajajo te črte pri 46 % hudodelcev, pri 70 % slaboumih, pri umobolnih je odstotek različen po vrsti bolezni: n. pr. pri 41 % sanjajočih in pri 44 % onih, ki trpe na splošnem umobolu. Blaznih je 54 % s to črto in začasno umobolnih 75 %. Te črte toraj označajo nezdravo stanje gorenjih živčnih središč ter so v zvezi z duševnimi, нравnimi in umstvenimi neprilikami v človeku, pa često tudi popolnoma telesnimi.

Vreme in hudodelstvo. O tem važnem vprašanju se je že prav mnogo razpravljalo, veliko neumnega pa tudi nekaj pametnega. Nekaj ima stvar vendarle v sebi. Najprej treba upoštevati, da je med podnebjem kakega kraja in značajem prebivalstva neka zveza. Zelo nestanovitno vreme na pr. Angležke je mnogo krivo nestalnosti v značaju Angležev, ker Anglež je po vsem svetu znan kot neznačajnejš prve vrste. Tudi je znan kot nezadovolje in godrnjač, kar prihaja nedvomno od vremenskega upliva angleškega mračnega podnebj. Sprememba v toploti, zračnem pritisku, stopinji vlažnosti, menjavanje med lepim in grdim vremenom — vse to so pogoji, pod katerimi se razvija človekov značaj, tako da zamoremo reči, da v vremenski spremembi poletnih časov nahajamo tudi znake za človeško zadržanje. Slabo vreme na pr., kakor znano, upliva na človeka slabo, da postane čmeren, lepo vreme pa živahno, vspodbujevalno. Posebno obupno upliva megla in dež, kar je že vsakdo na sebi poskusil. Dr. East, jetniški zdravnik v Portlandu na Angležkem, je v listu »the Lancet« objavil obsežna in znamenita statistična pojasnila v zvezi vremenskih razmer s hudodelstvi. Dr. East je prišel do zaključka, da slabo vreme bolj upliva na slaba dejanja nego lepo, vendar je ta upliv neznamen. Kar se tiče samomorov, pa je dokazano, da se jih največ izvrši v otočnem, oblačnem jesenskem času, najmanj pa spomladi in po leti.

Kdaj bo padel mesec na zemljo. To zanimivo vprašanje rešuje strogo matematično kielski profesor Stöngrem. Zvezdni utrinki, ki vsak dan samo na zemljo padajo na milijone, povečajo težo zemlje za približno 30 milijonov kg na leto in na ta način preminjajo centralno ravnotežje. Zemlja tehta 6 kvadromilijonov kg. To razmerje znaša napram prirastkov kosmičnik meteorov 200.000 bilijonov. In toliko let bo trajalo, da prispe mesec na konec spirale ter se zgrudi na zemljo, kar bo uničilo oba sveta. Potemtakem od meseca ne preti naši majki zemlji neposredna nevarnost, ako ne pride od kod drugod.

Svoje ime je pozabil. V Oseku je prišla policija nekega tujca zaradi beračenja. Na policiji je povedal, da mu je ime »Franc«, a svoj priimek je pozabil. Tudi na ime svoje domovine se ne more spomniti, vendar se iz njegovega opisa sklepa, da je iz Švice, ker govori nemško in italijansko. Imel je svoječasno hudo vročinsko bolezen, vsled česar je izgubil delovna spomin.

Čudna dogodbica. Ta le dogodbica prihaja iz poljskega: Zadnje jesen je neki poljski plemenitaš ujel storklo in privezal na njen vrat ploščico z naslednjim napisom: «Ta storkla je s Poljskega». To spomlad so ujeli isto storklo v istega plemenitaša parku. Okoli vratu je bila ploščica in povezek. V povezku je pa bilo

več dražih kamenov velike vrednosti, in na ploščici je bilo nadalje napisano: «Indija z darovi nazaj pošilja Poljakom».

Čudna stava. V Parizu je umrl agent, ki je vzbujal pozornost na ulici s svojim ponošenim cilindrom. Vzrok temu je bila neka stava pred 19. leti. Pri nekem ponočnem pretepu ga je ta klobuk obvaroval hude telesne poškodbe. Tedaj je dejal tovarišem: Ne bom se več ločil od svojega rešitelja. Nato je njegov znanec to obljubo vzel za resno in je stavil 2000 fr., da ne bo nosil umazanega cilindra 20 let. Agent je sprejel stavo, oba sta založila pri notariju po 2000 fr., kateri bi z obrestmi vred pripadli dobitelju. 19 let je nosil agent staro pokrivalo, in že se je bližal čas, ko mu je bilo dobiti stavo, kar ga ugrabi smrt eno leto pred zmago. Delal si je že najlepše načrte, kako si bo kupil z dobljenim denarjem malo hišico na kmetih. Sedaj jo ne potrebuje več.

Kak bo mesec oktober? Stoletni koledar pravi, da bo od 7. do 9. oktobra nestalno motno vreme, od 10. do 13. nestalno, od 14. do 16. prijetno, 17. bo mraz, istotako 18. Od 19. do 21. okt. bo lepo in toplo. Toda stoletnemu koledarju vkljub njegovi častitljivi starosti ni vse verjeti!

Mož z največjimi brkami. Te dni je na Francoskem umrl mož z največjimi brkami. Njegove baruse merijo 4 metre. Mož, prost vojaščine, stopil je v pokoj, njegov naraščaj brk mu je nesel toliko, da je brezskrbno živel od ljudi, katerih radovednost jih je gnala ga pogledati.

Pripoznanje. Neki visoki danski državni uradnik hotel je državne dchodke izboljšati z novo dačo; predlagal je ministru, naj bi ta naložil davek na um in duhovitost ljudi. «Kolikor več pameti, toliko večji davek, kolikor manje uma, toliko manje davka», djal je uradnik, «videli boste, kako bodo ljudje zahtevali velike davke za sebe, ker bode vsak hotel veljati kot zelo pameten!» «Prav dobro», odgovoril je minister, «v pripoznanje vaše nove iznajdbe pa bode te vi edini, kateri — ne bode plačeval nobenega davka za pamet!»

Amerikanska. Neka boleha gospa je pršla iz vzhodnih dežel v Kolorado iskat zdravja. Pri obedu v hotelu zagleda pri mizi krepkega, mladega moža ter ga nagovori po svoji navadi: «Ste li vi tudi zaradi svojega zdravja tukaj?» «Da, milostljiva!» je bil odgovor. «Ko sem prišel semkaj, bil sem najslabotnejša oseba, kar si jih zamorete misliti. Svojih udov nisem mogel rabiti, moje kosti so bile mehke, kakor repa, o živcih in kitah še niti ne govorim!» «Moj Bog», vskliknila je gospica, «in vam je vendar postalo bolje?» «Koj od prvega dne mojega prihoda. Mislite si: Nisem imel zob, govoriti nisem mogel niti besedice, tako sem bil slab, da sem bil v vsaki tudi najmanjši potrebi navezan na pomoč drugih!» «Kaj pa ste rabili v svoje poboljšanje?» «Spanje, sveži zrak, mleko — samo mleko, za vse drugo je bil moj želodec preslab.» «In to vam je pomagalo?» «Kakor vidite: Udje so mi postali krepki, kite in žile so se mi dobro razvile, zobje so mi vzrastli, in moj život je postal krepk, kakor je sedaj.» «Čudno res. Morali ste biti res zelo slabi, ko ste semkaj prišli!» «Gotovo, tehtal sem samo 6 funtov. Jaz sem namreč tukaj v Kolorado rojen!»

Mačeha. Ko je ljubi Bog vstvaril cvetice, dal je vsaki cvetici barvo in ji tudi razodel barve pomen. Lili je dal obleko nedolžnosti, — solnčnici barvo zlatega solnca in vijolici krilice ponižnosti. Tako je dobila vsaka svojo barvo, le ena cvetice se je zapoznala in ostala brez oblačila — to je bila mačeha. Silno je vzdihovala pred božjim prestolom. Bog se je je usmilil in jo pobarval z ostanki barv. »Duša tvoja bodi čista«, ji pravi in dno cvetice postane belo. »Srce tvoje bodi zlato«. In beli barvi se pridruži rumena, v katero se izlivajo črtice bele barve, vmes se pa tudi pokažejo tanke črne proge, kajti v lonček z rumeno barvo je malopred kanila kapljica črne barve. — »Gospod, moje krilice ima madeže«, pritožuje se mačeha. — »Ne toži«, reče ji Bog, »glej, bele proge, to so dobri otroci, kateri ti izprosijo nebesa; črne proge so pa hudobni otroci, kateri svojo dušo pogube, ako ne bodo izpolnili četrte božje zapovedi in ti ne bodo izkazovali dolžne ljubezni in pokorščine. Tvoje zlato srce naj ljubi enako vse otroke, katere ti izročim. Da se pa ne pogubiš, da prestaneš lahko vse bridkosti, katere ti povzročijo hudobni otroci, dam ti še obleko ponižnosti.« Po teh besedah je razlil Bog nad cvetico višnjevo barvo.

Pod Marijinim gabrom.

Prevel Ogrin ov.

Sosed Rupert je bil pač dober delavec, toda silno surov in nevljuden. Radi so ga jemali na dnino, še rajši so se ga izogibali v družbi, kakor tudi on sam ni nikdar za družino gledal. Da, še celo Boga ni maral. Nikdar mu ni privoščil dobre besede v molitvi, niti doma, niti v cerkvi. Njegova žena Regina ga je dostikrat opominjala, da naj vendar ne bo tak, da naj zvesteje opravlja svojo krščansko dolžnost; če že tega zaradi Boga neče storiti, dela naj zavoljo tega, da ne bo dejal ljudem pohujšanja in pa da se njegov desetletni Ivan ne bo zgledoval nad njim.

Rupert ji je na vsa taka opominjevanja osorno odgovarjal: »Kaj hočeš, da naj še več storim? Čez Boga nikdar ne zabavljam, kakor tudi ne blatim cerkve in duhovnikov. Ne opravljam nikogar; pošten sem v vseh svojih delih, poleg tega vedno trezen, štedljiv in priden, pri delu sem pa tudi tak, kakor marsikdo, ki v cerkev hodi.«

Svojo ženo in svojega sina je Rupert res iz srca ljubil ter je poslednjega tudi prav pridno pošiljal v cerkev in v šolo. Nobene lahkomišljenosti in nerodnosti mu ni spregledal.

Nekega dne so ga poklicali od dela domu. Silno se je prestrašil, videč svojega sina v postelji. Jokajoč pripoveduje mati, kako so našli Ivana pod Marijinim gabrom ležečega in krvavega in kako so ga sosedje domu prinesli. »Tudi po zdravniku sem že poslala«, sklene jokajoča mati svoje žalostno poročilo.

»Pod Marijinim gabrom!« ponavlja Rupert skoraj brezglasno in mrtvaška bledica se mu razlije po obrazu.

»Ne bodite hudi, ljubi oče!« stoče nato Ivan s slabim glasom. »Mati so mi rekli, da naj grem v P. Nazaj grede sem videl, da meni sovražna Janez in Aleš tečeta za mano. Oba sta starejša in močnejša od

mene in sta bila tudi vedno huda name. Ker sem se ju bal, sem tekkel pred njima. Tekel sem dobro, kar so me le noge nesle. Pod Marijinim gabrom sem se pa spodtaknil ob korenino in sem padel.«

»Pod Marijinim gabrom«, ponavlja zopet Rupert in se trese na celem telesu.

Med tem je prišel zdravnik, ki je dečka preiskal. Rekel je, da ni nič nevarnega in da bo kmalu zdrav. Zapisal mu je primernih zdravil in odšel.

Po zdravnikovem odhodu migne Rupert svoji ženi k oknu in pravi videžno srčno ganjen:

»Tvoja rojstna vas je precej daleč od nas; ali veš, kaj se je svoje dni pod Marijinim gabrom zgodilo?«

»I seveda vem«, pravi ona; »v tistem gabru je vraščena podoba Matere božje z božjim detetom Jezusom. V tistega Jezuska je nekdo svoje dni kamenje lučal in ga z nožem osuval.«

»Vidiš, tisti brezbožnik sem bil jaz!« zaupije Rupert čupno. »Človeški pravici sem se sicer odtegnil, zadela pa me je tam bolj grozno božja jeza. Dvajset let me že grize grozna vest. Mimo Marijinega gabra ne morem nikdar več iti! V cerkvi ali na kakem drugem kraju me nič več ne trpi. Sveta podoba ali pobožni govori mi žalijo oči in ušesa. Misel na spoved ali obhajilo me pa kar v dušo peče. Na, in sedaj mi pa Marija edinega otroka ubije, ker sem se jaz nad podobo njenega sina pregrešil.«

»Sveta nebeška kraljica ne odreče nobenemu skesanemu grešniku svoje priprošnje pri Bogu za božjo milost«, tolaži ga žena Regina.

»Oh, za me ni nobene milosti več, kajti jaz ne morem nič več moliti«, mrmra Rupert v svoji obupnosti.

Ubogi oče se ni zastoj bal za svojega otroka. Kar hkrati se mu je tako na slabo obrnilo, da je Rupert sam po zdravniku hitel. Tega pa ni bilo doma. Poklicali so ga v oddaljen kraj k bolniku in se ga ni bilo nadejati pred večerom domov.

Ko se Rupert domu povrne, našel je sina vsega zmešanega. Mati je ob postelji klečala in molila.

»Ivan je izgubljen«, začne jokajoča Regina, »če ga Bog ne reši na čudovit način.«

»Če ga Bog ne reši?« ponavlja Rupert, stisne ženi roke in pravi: »Prav praviš, ljuba moja! Venkaj pojdem v gozd, pod Marijin gaber, kjer hočem Mater božjo in njenega Sina, katerega sem tako hudo razžalil, prositi odpuščanja.«

»Rupert, nikar ne hodi, saj vidiš, kakšna tema je!«

»Prav lepa in topla poletna noč je«, pravi Rupert; »toda to nič ne de. Naj bi bila tudi največja huda ura, ali pa mraz,

da bi drevje pokalo in pod mojimi nogami sneg škripal, sel bi, saj se gre za življenje mojega sina, jedinega najinega otroka!«

Po teh besedah hitel je mož v gozd. Prišedši pod gaber, pade na kolena pred podobo Matere božje. Solze ga zalijejo in z v srce segajočim glasom glasno moli:

»O najsvetejši Jezus! Olpusti mi grozno razžaljenje, katero sem prizadel Tebi in Tvoji Materi na tej-le podobi in pa, ker sem Vaju razžalil s svojim grešnim in brezverskim življenjem. Objubim Vama, se poboljšati in postati veren kristjan. O Marija, sprosi mi pri Bogu usmiljenja in odpuščanja grehov, moč in vstrajnost v svojem trdnem sklepu, sprosi pa tudi zdravje in življenje mojemu srčnoljubljenemu edincu!«

Čudovito okrepčan dvignil se je Rupert in šel domu.

»Ivan spi. Ni še dolgo, kar je zaspal in Bog daj, da bi mu bilo na zdravje«, sporoča žena vstopivšemu možu.

Oče se nagne nad svojega ljubljence in z veseljem opazuje njegovo redno dihanje.

»Sveta nebeška Kraljica svoje priprošnje nikomur ne odreče, kdor jo prosi za njo«, pravi Rupert potolažen. »Marija je mojemu srcu pomagala s srčno udanostjo v voljo božjo. Če nama Ivan ozdravi, hvala Bogu in slava nebeškemu Očetu! Če nama pa umrje najin otrok: — Bog ga je dal, Bog ga bo vzel! Njegovo ime naj bo češčno na večne čase!«

»Amen!« pristavi Regina in povzdigne oči k nebu.

Ko drugo jutro pride zdravnik in si ogleda bolnika, ju je potolažil, da se ni ničesar več bati. Sedaj se je Ivanu res na bolje obrnilo.

Mislite si pa lahko, kako so se prvo nedeljo potem dogodku župljani zavzeli, ko so videli Ruperta pri sv. obhajilu. Od slej je hodil vsako nedeljo in praznik, kakor tudi vsak delavnik k sv. maši. Vsak mesec po enkrat je prejel svete zakramente. Sicer se je pa tudi ves izpremenil. Postal je priljuden in prijazen, kakor nikdar poprej.

Kako so se pa ljudje še le čudili, ko so Ruperta večkrat našli pod Marijinim gabrom klečati in moliti. Če ga je kedo vprašal, zakaj se je tako spremenil, je navadno prijazno odgovoril: »Ljubi Jezus in njegova sv. Mati sta rešila mojega sina časne, mene pa večne smrti. Zakaj bi jima torej ne skazoval svojega češčenja!«

Listnica uredništva.

Sv. Jurij ob Ščavnici: Brez podpisa; vsled tega, žal, ne moremo sprejeti! — Pohorski: To pot ni mogoče članka, ampak samo notico. Pozdravljeni! — G. J. Breg, Krčevina: Vaš dopis je zelo lep, a je že predolgo od dogodkov, ki jih popisuje. Drugokrat kaj! Rodoljubne pozdrave!

Boljše kakor v vsaki drugi trgovini

se kupi v manufakturni trgovini z blagom

37 1-4

P. Srebre pri Mariji lurski, Maribor,

Tegetthoffova ulica št. 23.

Sukno za moške od 70 kr. do najfinejše vrste, volneno blago za ženske od 15 kr. naprej; barhent bel, moder, ali pisan od 16 kr. naprej; platno belo in pisano od 9 kr. naprej; svileni robci od 70 kr. naprej; koče za konje od 90 kr. naprej; odeje in rjuhe na veliko izbor. — Nadalje prodaja

pohištva

mehkega in trdega, po zelo znižanih cenah; zofe, divane, preproge z zastori itd. itd.

• Za velečastite gospode duhovnike najfinejše sukno za talarje in obleke. •

Najboljše!

Kdor hoče **kavo, moko, riž** itd. dobro in po ceni kupiti, naj poskusi kupiti pri meni in gotovo bode zadovoljen.

Surova kava, popolno čistega okusa, naravne barve od 23 do 50 kr. $\frac{1}{4}$ kg; vedno sveža žgana kava, najfinjšega okusa od 30 do 55 kr. $\frac{1}{4}$ kg; izvrstna, jako suha ogrska parna moka od 8 do 13 kr. 1 kg; riž od 10 kr. naprej; moka za svinje 5, $5\frac{1}{2}$, 6, $6\frac{1}{2}$ kr.

Za jesen: Kupujejo in zamenjajo se vsakovrstni poljski pridelki, kakor fižol, orehi, pšenica, oves koruza itd. itd.

Zahtevajte cenilni list! — Zunanja naročila se najhitreje izvršujejo.

Druga hamburška zaloga kave, zaloga ogrske parne moke.

Prva špecerijska trgovina z deželnimi pridelki

4-5

Karola Haber v Mariboru,

36

Tegetthoffova ulica št. 39 (blizu južnega kolodvora).

Najcenejša prodajalnica ur, zlatnine in srebrnine, optičnih predmetov, godbenih avtomatov, gramofonov

Dietingerja naslednik **T. Fehrenbach**

Maribor, Gosposka ul. 26, filijalka Dravska ul. 2.

Remonter ura iz nikla	gld.	1'80
črna jeklena rem. ura	"	2'60
srebrna remonter ura	"	3'40
srebrna verižica	"	—95
srebrna vratna verižica	"	—35
14 karat. zlata ženska remonter ura	"	8'90
14 karat. zlata možka remonter ura	"	16'80
14 karat. zlata verižica	"	5'60
14 karat. zlati prstan	"	1'90
14 karat. zlati uhani	"	1'50
ura na pihalo	"	4'20
ura z godbo	"	6'40
okrogla kuhinjske ure	"	1'65
ure budilnice	"	1'50

Vsaka ura je izkušana in natančno urejena. — Popravljanje ur, zlatnine in srebrnine 50 kr. — Ilustrovani ceniki o urah, zlatnini in srebrnini zastoj in franko. — Zamenja se stara zlatnina in druge starinske vrednosti. 29

VIZITNICE

priloga
tiskarna sv. Cirila
v Mariboru.

Šunka

z kožo 1 gld., brez kože 95 kr., brez kosti z kožo 1 gld. 10 kr., plečeta brez kosti 90 kr., suho meso 78 kr., slanina 82 kr., prešičevi jeziki 1 gld., goveji 1 gld. 20 kr., glavina brez kosti 45 kr. Dunajske salame 80 kr., prave boljše 1 gld., iz šunka 1 gld. 20 kr., ogrske za mesec junij 1 gld. 80 kr., vsaki mesec 15 kr. dražji kilo, velike klobase cena 20 kr. Pošilja le dobro, pošteno blago od 5 kg. naprej proti povzetju **Janko Ev. Siro** v Kranju. 24

Slovenci!

Spominjajte se ob vsaki priliki družbe sv. Cirila in Metod!

Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani

Dunajska cesta št. 19 v Medjatovi hiši v pritličju vsprejema zavarovanja vsakovrstnih **poslopij, premičnin** in **poljskih pridelkov** proti požarni škodi, kakor tudi **zvonov proti poškodbam**.

16

Pojasnila daje in vsprejema ponudbe ravnateljstvo zavarovalnice v Ljubljani, kakor tudi po slovenskih deželah nastavljeni poverjeniki. Ta edina slovenska zavarovalnica sprejema zavarovanja pod tako ugodnimi pogoji, da se lahko meri z vsako drugo zavarovalnico. — V krajih, kjer še ni stalnih poverjenikov, se proti proviziji nastavljajo spoštovane osebe za ta posel. — Postavno vloženi ustanovni zaklad jamči zavarovancem popolno varnost.

Slovenec! pristopajte k domači zavarovalnici!

Izdaja „katoliško tiskovno društvo v Mariboru“.

Odg. urednik Edv. Jonas.

Tisk tiskarne sv. Cirila v Mariboru.

Prva slovenska trgovina

z manufakturnim blagom

JOŽEF ULAGA

v Mariboru, Tegetthoffova ulica 21, 38 priporoča svojo 3-26

veliko zalogo vsakovrstnega blaga za moške in ženske obleke

ter tudi vsakovrstne odeje, robce, preproge itd.

Vse po najnižji ceni. — Vzorci s pošiljajo poštne prosto.

Kavo

poštni zavoj po 5 kg pošilja frankirano in sicer:

Zlato santos kavo za . . . 10 kron
najfinjšo biser kavo za . . . 14 »
Zlato santos kavo, ožgano za . . . 14 »

I. Sirk, 26 7-7
MARIBOR, glavni trg.

Suhe gobe

in mravljiščna jajca

kupi vsako množino in po jako dobri ceni 27 7-7

I. Sirk, Maribor,
glavni trg.

Za izdelovanje

diplom

za častne občane

po primerno nizki ceni

se priporoča

Tiskarna sv. Cirila
v Mariboru.

V Marijinem Celju.

Zgodovinske in potopisne črtice.

Spisal in izdal s pridigami, katere je imel v Marijinem Celju, dr. Anton Medved, c. kr. profesor v Mariboru.

Knjiga obsega 173 strani v 8°.

Cena je 60 vin., po pošti 70 vin.

Razpošilja se samo proti predplačilu; denar se tudi lahko pošlje v znamkah.

Dobi se

v tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

Edina slovenska
zavarovalnica.